

Judikatūras krājums

TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2021. gada 15. jūlijā*

Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu – Tiesu iestāžu sadarbība civillietās – Jurisdikcija un nolēmumu izpilde civillietās un komercietās – Regula (ES) Nr. 1215/2012 – 7. panta 2. punkts – Jurisdikcija lietās, kas attiecas uz neatļautu darbību vai kvazideliktu – Kaitējuma materializēšanās vieta – Aizliegta vienošanās, kas atzīta par pretēju LESD 101. pantam un Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu 53. pantam – Starptautiskās un teritoriālās jurisdikcijas noteikšana – Jurisdikciju koncentrēšana par labu specializētai tiesai

Lietā C-30/20

par lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu atbilstoši LESD 267. pantam, ko *Juzgado de lo Mercantil nº 2 de Madrid* (Madrīdes Komerclietu tiesa Nr. 2, Spānija) iesniedza ar lēmumu, kas pieņemts 2019. gada 23. decembrī un kas Tiesā reģistrēts 2020. gada 22. janvārī, tiesvedībā

RH,

pret

AB Volvo,

Volvo Group Trucks Central Europe GmbH,

Volvo Lastvagnar AB,

Volvo Group España SA,

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs Ž. K. Bonišo [*J.-C. Bonichot*], tiesneši L. Bejs Larsens [*L. Bay Larsen*], K. Toadere [*C. Toader*], M. Safjans [*M. Safjan*] (referents) un N. Jēskīnens [*N. Jääskinen*],

ģenerālvokāts: Ž. Rišārs Delatūrs [*J. Richard de la Tour*],

sekretārs: A. Kalots Eskobars [*A. Calot Escobar*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

* Tiesvedības valoda – spāņu.

nemot vērā apsvērumus, ko sniedza:

- *AB Volvo, Volvo Group Trucks Central Europ GmbH, Volvo Lastvagnar AB un Volvo Group España SA* vārdā – *R. Murillo Tapia un N. Gómez Bernardo, abogados*,
- Spānijas valdības vārdā – *S. Centeno Huerta un J. Rodríguez de la Rúa Puig*, pārstāvji,
- Francijas valdības vārdā – *A.-L. Desjonquères, N. Vincent un A. Daniel*, pārstāves,
- Nīderlandes valdības vārdā – *M. Bulterman un J. Langer*, pārstāvji,
- Eiropas Komisijas vārdā – *M. Heller un C. Urraca Caviedes*, pārstāvji,

noklausījusies ģenerālvokāta secinājumus 2021. gada 22. aprīļa tiesas sēdē,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

- 1 Lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu ir par to, kā interpretēt Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās (OV 2012, L 351, 1. lpp.) 7. panta 2. punktu.
- 2 Šis lūgums ir iesniegts tiesvedībā starp RH un *AB Volvo, Volvo Group Trucks Central Europe GmbH, Volvo Lastvagnar AB un Volvo Group España SA* par tāda kaitējuma atlīdzinājumu, kas RH nodarīts atbildētāju sabiedrību pretkonkurences darbību dēļ, par kurām Eiropas Komisija ir uzlikusi sodu saskaņā ar LESD 101. pantu un 1992. gada 2. maija Līguma par Eiropas Ekonomikas zonu (OV 1994, L 1, 3. lpp.; turpmāk tekstā – “EEZ līgums”) 53. pantu.

Atbilstošās tiesību normas

- 3 Regulas Nr. 1215/2012 15., 16. un 34. apsvērumi ir formulēti šādi:
 - “(15) Jurisdikcijas noteikumiem vajadzētu būt ļoti paredzamiem, un tiem būtu jābalstās uz principu, ka jurisdikcijas pamatā ir atbildētāja domicils. Jurisdikcijai vienmēr vajadzētu būt pieejamai ar šādu pamatojumu, izņemot dažās skaidri noteiktās situācijās, kurās strīda priekšmets vai pušu autonomija garantē citu sasaistes faktoru. Juridiskas personas domicils jānosaka autonomi, lai kopējos noteikumus padarītu pārskatāmākus un novērstu jurisdikcijas kolīzijas.
 - (16) Papildus atbildētāja domicilam vajadzētu būt alternatīviem jurisdikcijas pamatojumiem, kuru pamatā ir cieša saistība starp tiesu un lietu vai kuru nolūks ir veicināt pareizu tiesvedības norisi. Ciešas saistības pastāvēšanai būtu jānodrošina juridiskā noteiktība un jānovērš iespējamība, ka prasību pret atbildētāju ceļ viņam saprātīgi neparedzamā dalībvalsts tiesā. Tas ir jo īpaši svarīgi strīdos par ārpuslīgumiskām saistībām, kas izriet no privātās dzīves un personas tiesību aizskārumiem, tostarp no goda aizskaršanas un neslavas celšanas.

[..]

(34) Būtu jānodrošina nepārtrauktība starp [1968. gada 27. septembra] Konvenciju [par jurisdikciju un spriedumu izpildi civillietās un komercietās (OV 1972, L 299, 32. lpp.)], [Padomes] Regulu (EK) Nr. 44/2001 [(2000. gada 22. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās (OV 2001, L 12, 1. lpp.)] un šo regulu, un tālab būtu jānosaka pārejas noteikumi. Šī pati nepārtrauktības vajadzība attiecas uz [šīs 1968. gada konvencijas] un regulu, kas to aizstāj, interpretāciju Eiropas Savienības Tiesā.”

4 Regulas Nr. 1215/2012 II nodaļā “Jurisdikcija” tostarp ir ietverta 1. iedaļa “Vispārīgi noteikumi” un 2. iedaļa “Īpašā jurisdikcija”. Šīs regulas 4. panta, kas ietilpst šajā 1. iedaļā, 1. punktā ir noteikts:

“Saskaņā ar šo regulu personas, kuru domicils ir kādā dalībvalstī, var iesūdzēt minētās dalībvalsts tiesā neatkarīgi no viņu pilsonības.”

5 Šīs pašas regulas 5. panta, kas arī ir ietverts minētajā 1. iedaļā, 1. punktā ir paredzēts:

“Personas, kuru domicils ir kādā dalībvalstī, var iesūdzēt citas dalībvalsts tiesā vienīgi saskaņā ar šīs nodaļas 2. līdz 7. iedaļā izklāstītajiem noteikumiem.”

6 Regulas Nr. 1215/2012 7. pants, kas ietverts šīs regulas II nodaļas 2. iedaļā, ir formulēts šādi:

“Personu, kuras domicils ir kādā dalībvalstī, var iesūdzēt citā dalībvalstī:

1) a) lietās, kas attiecas uz līgumiem, – attiecīgās saistības izpildes vietas tiesās;

[..]

2) lietās, kas attiecas uz neatļautu darbību vai kvazideliktu, – tās vietas tiesās, kur iestājies vai var iestāties notikums, kas rada kaitējumu;

[..].”

Pamatlieta un prejudiciālais jautājums

7 RH ir uzņēmums, kura domicils ir Kordobā [*Cordoue*] (Spānija), kur tas laikposmā no 2004. līdz 2009. gadam iegādājās piecus kravas automobiļus no *Volvo Group España* koncesionāra. Pirmais no šiem kravas automobiļiem sākotnēji tika nopirkts līzīngā, līdz 2008. gadā RH to izpirka.

8 2016. gada 19. jūlijā Komisija pieņēma Lēmumu C(2016) 4673 *final* par procedūru saskaņā ar [LESD] 101. pantu un EEZ līguma 53. pantu (Lieta AT.39824 – Kravas automobiļi) (OV 2017, C 108, 6. lpp.; turpmāk tekstā – “2016. gada 19. jūlija lēmums”).

9 Ar šo lēmumu Komisija atzina tādas aizliegtas vienošanās esamību, kurā ir piedalījušies piecpadsmit kravas automobiļu ražotāji, tostarp *Volvo*, *Volvo Group Trucks Central Europe* un *Volvo Lastvagnar*, attiecībā uz divām preču kategorijām, proti, kravas automobiļiem, kuru svars ir no 6 līdz 16 tonnām un kravas automobiļiem, kas sver vairāk nekā 16 tonnas – gan kravas automobiļiem bez piekabes, gan autovilcējiem.

- 10 Komisija uzskatīja, ka LESD 101. panta pārkāpums attiecās uz visu EEZ un ilga no 1997. gada 17. janvāra līdz 2011. gada 18. janvārim. Līdz ar to tā uzlika naudas sodus visām sabiedrībām, kas bija aizliegtās vienošanās dalībnieces, izņemot vienu sabiedrību, kurai iecietības programmas ietvaros piemēroja pilnīgu imunitāti.
- 11 RH cēla prasību par kaitējuma atlīdzību pret *Volvo* (Gēteborga, Zviedrija), *Volvo Group Trucks Central Europe* (Īzmaninga, Vācija), *Volvo Lastvagnar* (Gēteborga) un *Volvo Group España* (Madrīde, Spānija), kuras pamatojumam tas apgalvo, ka tam nodarīts kaitējums, jo tas ir iegādājies piecus iepriekš minētos transportlīdzekļus, veicot papildu samaksu koluzīvo nolīgumu dēļ, par kuriem Komisija uzlikusi sodus.
- 12 Lai gan RH iegādājās transportlīdzekļus Kordobā un tā domicils ir šajā pilsētā, tas cēla prasību *Juzgado de lo Mercantil nº 2 de Madrid* (Madrīdes Komerctiesa Nr. 2, Spānija). Iesniedzējtiesa precīzē, ka atbildētājas nav apstrīdējušas tā teritoriālo jurisdikciju, tādējādi saskaņā ar valsts tiesību normām ir jāuzskata, ka tās ir klusējot izdarījušas izvēli par labu šīs tiesas jurisdikcijai.
- 13 Atbildētājas tomēr izvirzīja iebildi par starptautiskās jurisdikcijas neesamību, uzskatot, ka “vieta, kur iestāties vai var iestāties notikums, kas rada kaitējumu” Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 2. punkta izpratnē, ir cēloņsakarības notikuma vieta, šajā gadījumā vieta, kurā tika noslēgta aizliegtā vienošanās par kravas automobiļiem, nevis prasītāja domicila vieta. Ņemot vērā, ka aizliegtā vienošanās tika noslēgta citās Eiropas Savienības dalībvalstīs, šīs pašas atbildētājas uzskata, ka Spānijas tiesai nav jurisdikcijas.
- 14 Iesniedzējtiesa uzskata, ka pastāv nopietnas šaubas par veidu, kādā ir jāinterpretē Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 2. punkts.
- 15 Šajā ziņā tā norāda, ka atbilstoši 2015. gada 21. maija spriedumam *CDC Hydrogen Peroxide* (C-352/13, EU:C:2015:335, 56. punkts) tad, kad pret dažādās dalībvalstīs reģistrētiem atbildētājiem tiesā tiek celta prasība par zaudējumu atlīdzību saistībā ar Komisijas konstatētu vienotu un turpinātu LESD 101. panta un EEZ līguma 53. panta pārkāpumu, kurā tie ir piedalījušies vairākās dalībvalstīs ar laika un vietas ziņā atšķirīgu dalību, notikums, kas rada kaitējumu, individuāli ir iestāties attiecībā uz ikvienu apgalvoto cietušo, tā ka ikviens no viņiem var izvēlēties celt savu prasību vai nu tās vietas tiesā, kurā attiecīgā aizliegtā vienošanās ir galīgi noslēgta, vai attiecīgi vietā, kurā ir noslēgta konkrēta vienošanās, kas var tikt identificēta kā tāda, kas pati par sevi ir apgalvoto kaitējumu radījušais notikums, vai arī savas juridiskās adreses vietas tiesā.
- 16 Tātad pret atbildētājām esot iespējams celt prasību Spānijas teritorijā, ņemot vērā vietu, kurā atrodas RH juridiskā adrese.
- 17 Turpinot, konkrēti attiecībā uz aizliegto vienošanos par kravas automobiļiem, par kuru Komisija uzlika sodu ar savu 2016. gada 19. jūlija lēmumu, iesniedzējtiesa arī norāda, ka Tiesa 2019. gada 29. jūlija spriedumā *Tibor-Trans* (C-451/18, EU:C:2019:635, 33. punkts) ir nospriedusi, ka tad, kad tirgus, ko ir ietekmējusi pretkonkurences rīcība, atrodas dalībvalstī, kuras teritorijā, iespējams, ir iestāties apgalvotais kaitējums, ir uzskatāms, ka kaitējuma realizēšanās vieta Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 2. punkta piemērošanas nolūkā atrodas šajā dalībvalstī.
- 18 Tomēr iesniedzējtiesai ir šaubas par to, vai šī sprieduma iepriekšējā punktā izklāstītajā judikatūrā ir atsauce uz tās dalībvalsts tiesu starptautisko jurisdikciju, kurā ir iestāties kaitējums, vai arī šajā judikatūrā ir tieši noteikta arī iekšējā teritoriālā piekritība šīs dalībvalsts iekšienē. Citiem vārdiem,

esot jānosaka, vai Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 2. punkts ir tiesību norma, kas strikti attiecas uz starptautisko jurisdikciju, vai arī runa ir par dubultu vai jauktu tiesību normu, kas arī darbojas kā norma par iekšējo teritoriālo piekritību.

- 19 Iesniedzējtiesa uzskata, ka valsts judikatūra un Savienības judikatūra neļauj kļiedēt šīs šaubas.
- 20 Šādos apstākļos *Juzgado de lo Mercantil n.º 2 de Madrid* (Madrīdes Komerclietu tiesa Nr. 2) nolēma apturēt tiesvedību un uzdot Tiesai šādu prejudiciālo jautājumu:

“Vai Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 2. punkts, kurā ir noteikts, ka pret personu, kurai ir domicils kādas dalībvalsts teritorijā, var celt prasību citā dalībvalstī “[..] lietās, kas attiecas uz neatļautu darbību vai kvazideliktu, – tās vietas tiesās, kur iestājies vai var iestāties notikums, kas rada kaitējumu”, ir jāinterpretē tādējādi, ka ar to ir vienīgi noteikta dalībvalsts, kurā atrodas minētā vieta, tiesu iestāžu starptautiskā jurisdikcija, līdz ar to, lai konkretizētu teritoriāli piekritīgo valsts tiesu šajā valstī, ir jāizmanto valsts procesuālās tiesību normas, vai arī tas ir jāinterpretē kā jaukta tiesību norma, ar kuru līdz ar to tieši tiek noteikta gan starptautiskā jurisdikcija, gan valsts teritoriālā jurisdikcija, neatsaucoties uz valsts iekšējām tiesību normām?”

Par pieņemamību

- 21 Atbildētājas pamatlīdētā ir lūgus atzīt lūgumu sniegt prejudiciālu nolēmumu par nepieņemamu tādēļ, ka atbilde uz iesniedzējtiesas uzdoto jautājumu esot skaidra.
- 22 Tomēr jāatgādina, ka saskaņā ar Tiesas pastāvīgo judikatūru uz jautājumiem par Savienības tiesību interpretāciju, kurus valsts tiesa uzdevusi pašas noteiktos tiesiskā regulējuma un faktisko apstākļu ietvaros, kuru precizitāte Tiesai nav jāpārbauda, attiecas atbilstības pieņēmums. Atteikties lemt par valsts tiesas iesniegto lūgumu Tiesa var tikai tad, ja ir acīmredzams, ka lūgtajai Savienības tiesību interpretācijai nav nekādas saistības ar pamatlīdētā apstākļiem vai tās priekšmetu, ja problēmai ir hipotētisks raksturs vai arī ja Tiesai nav zināmi faktiskie un tiesiskie apstākļi, kas vajadzīgi, lai sniegtu lietderīgu atbildi uz tai uzdotajiem jautājumiem (spriedums, 2020. gada 9. jūlijs, *Verein für Konsumenteninformation*, C-343/19, EU:C:2020:534, 19. punkts).
- 23 Turklāt, lai lūgums sniegt prejudiciālu nolēmumu būtu pieņemams, tam papildus prejudiciālā kārtā uzdoto jautājumu formulējumam ir jāietver Tiesas Reglamenta 94. panta a)–c) punktā noteiktā informācija, proti, būtībā pamatlīdētā faktiskie un tiesiskie apstākļi un minimālais skaidrojums par to Savienības tiesību normu izvēli, kuras valsts tiesa lūdz interpretēt, kā arī par saikni, ko tā konstatējusi starp šīm tiesību normām un valsts tiesību aktiem, kas piemērojami Tiesas izskatāmajā lietā (rikojums, 2021. gada 16. marts, *DS (Zirgu nagu apgriešana)* (C-557/20, nav publicēts, EU:C:2021:204), 21. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 24 Tādējādi, pat ja izrādās, ka uz iesniedzējtiesas jautājumiem var tikt sniegta skaidra atbilde, šis apstāklis katrā ziņā nevar ietekmēt lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu pieņemamību.
- 25 Izskatāmajā lietā iesniedzējtiesa ir precīzi izklāstījusi iemeslu, kādēļ pamatlīdētā faktisko un tiesisko apstākļu kontekstā un ņemot vērā, pirmkārt, Tiesas un, otrkārt, *Tribunal Supremo* (Augstākā tiesa, Spānija) judikatūru, ir svarīgi, lai Tiesa precizētu Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 2. punkta tvērumu.
- 26 Līdz ar to prejudiciālais jautājums ir atzīstams par pieņemamu.

Par prejudiciālo jautājumu

- 27 Ar savu jautājumu iesniedzējtiesa būtībā jautā, vai Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tirgū, kuru ietekmējušas koluzīvas vienošanās par preču cenu noteikšanu un paaugstināšanu, starptautiska jurisdikcija un teritoriāla piekritība, lai, pamatojoties uz kaitējuma rašanās vietu, izskatītu prasību par tāda kaitējuma atlīdzinājumu, kas nodarīts ar šim LESD 101. pantam pretrunā esošās vienošanās darbībām, ir vai nu tiesai, kuras teritoriālajā piekritībā uzņēmums, kas uzskata, ka tam nodarīts kaitējums, ir nopircis preces, kuras ietekmējusi šīs vienošanās, vai arī – ja šis uzņēmums veicis pirkumus vairākās vietās – tiesa, kuras teritoriālajā piekritībā atrodas šī uzņēmuma juridiskā adrese.
- 28 Ievadam jāatgādina, ka, tā kā ar Regulu Nr. 1215/2012 ir atcelta un aizstāta Padomes Regula (EK) Nr. 44/2001, ar ko savukārt tika aizstāta 1968. gada 27. septembra Konvencija par jurisdikciju un spriedumu atzišanu un izpildi civillietās un komercietās, kurā grozījumi ir izdarīti ar turpmākām konvencijām par jaunu dalībvalstu pievienošanu šai konvencijai, Tiesas sniegtā interpretācija saistībā ar šo pēdējo juridisko instrumentu normām ir attiecināma arī uz Regulas Nr. 1215/2012 normām, ja šīs normas var tikt kvalificētas kā “līdzvērtīgas” (skat. spriedumu, 2019. gada 29. jūlijs, *Tibor-Trans*, C-451/18, EU:C:2019:635, 23. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 29 Tā tas ir, pirmkārt, Regulas Nr. 44/2001 5. panta 3. punkta gadījumā un, otrkārt, Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 2. punkta gadījumā, attiecībā uz kuriem Tiesa vairākkārt ir nospriedusi, ka jēdziens “vieta, kur iestājies notikums, kas rada kaitējumu” šo tiesību normu izpratnē attiecas gan uz vietu, kur kaitējums ir materializējies, gan uz vietu, kur norisinājies šo kaitējumu radījušais notikums, tādējādi atbildētājs pēc prasītāja izvēles var tikt iesūdzēts vienas vai otras no šīm vietām tiesā (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 29. jūlijs, *Tibor-Trans*, C-451/18, EU:C:2019:635, 25. punkts un tajā minētā judikatūra).
- 30 No iesniedzējtiesas lūguma sniegt prejudiciālu nolēmumu izriet, ka izskatāmajā lietā iesniedzējtiesa vēlas noteikt kaitējuma materializēšanās vietu.
- 31 No 2016. gada 19. jūlija lēmuma izriet, ka LESD 101. pantā konstatētais pārkāpums, kas ir apgalvotā kaitējuma pamatā, attiecās uz visu EEZ tirgu un tātad radīja konkurences izkropļojumu šajā tirgū. Šādos apstākļos ir jāuzskata, ka šī kaitējuma materializēšanās vieta Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 2. punkta piemērošanas mērķiem atrodas minētajā tirgū, daļu no kura veido Spānija (pēc analogijas skat. spriedumu, 2019. gada 29. jūlijs, *Tibor-Trans*, C-451/18, EU:C:2019:635, 32. un 33. punkts).
- 32 Šāda kaitējuma materializēšanās vietas noteikšana tostarp atbilst saskaņotības prasībām, kas paredzētas Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (EK) Nr. 864/2007 (2007. gada 11. jūlijs) par tiesību aktiem, kas piemērojami ārpuslīgumiskām saistībām (Roma II) (OV 2007, L 199, 40. lpp.), 7. apsvērumā, jo saskaņā ar šīs regulas 6. panta 3. punkta a) apakšpunktu tiesību akti, kas piemērojami prasībām par zaudējumu atlīdzību saistībā ar konkurenci ierobežojošām darbībām, ir tās valsts tiesību akti, kuras tirgus ir vai varētu tikt ietekmēti (spriedums, 2019. gada 29. jūlijs, *Tibor-Trans*, C-451/18, EU:C:2019:635, 35. punkts).
- 33 Attiecībā uz jautājumu, kura tiesa šādi identificētajā dalībvalstī ir kompetentā tiesa, no paša Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 2. punkta formulējuma izriet, ka ar šo tiesību normu tieši un tūlītēji tiek piešķirta gan starptautiskā jurisdikcija, gan teritoriālā piekritība tās vietas tiesai, kurā

ir radies kaitējums. Kā ģenerālvokāts ir norādījis secinājumu 46. punktā, šo analīzi apstiprina it īpaši P. Ženāra [*P. Jenard*] ziņojums par 1968. gada 27. septembra Konvenciju par jurisdikciju un spriedumu izpildi civillietās un komercietās (OV 1979, C 59, 1. lpp.).

- 34 Tas nozīmē, ka dalībvalstis nevar piemērot atšķirīgus kompetences piešķiršanas kritērijus salīdzinājumā ar tiem, kuri izriet no 7. panta 2. punkta. Tomēr ir jāprecizē, ka tās tiesas teritoriālās piekritības noteikšana, kurā atrodas kaitējuma realizēšanās vieta šīs tiesību normas izpratnē, principā ir dalībvalsts, kuras tiesu sistēmā ietilpst šī tiesa, kompetencē.
- 35 Kā uzsverušanas atbildētājas pamatlīdētā, Spānijas un Francijas valdības, kā arī Komisija, šai tiesību normai nav pretrunā tas, ka dalībvalsts nolemj uzticēt noteikta veida strīdus tikai vienai tiesai, kurai tādēļ ir ekskluzīva jurisdikcija neatkarīgi no kaitējuma realizēšanās vietas šajā dalībvalstī.
- 36 Tiesa jau ir precizējusi, ka jurisdikciju koncentrēšana tikai vienā specializētā tiesā var būt attaisnojama pareizas tiesvedības interesēs (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2014. gada 18. decembris, *Sanders un Huber*, C-400/13 un C-408/13, EU:C:2014:2461, 44. punkts).
- 37 Kā ģenerālvokāts ir norādījis secinājumu 128. punktā, Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 2. punkta kontekstā prasībām par kaitējuma atlīdzinājumu par konkurences tiesību normu pārkāpumiem piemērojamo tiesību normu tehniskā sarežģītība arī var būt arguments par labu jurisdikciju koncentrēšanai.
- 38 Ja šādas specializētas tiesas nav, kaitējuma realizēšanās vietas identificēšanai, lai noteiktu tiesu, kuras kompetencē dalībvalstīs ir izskatīt prasību par kaitējuma atlīdzinājumu saistībā ar LESD 101. pantam pretrunā esošas koluzīvas vienošanās darbībām, ir jāatbilst jurisdikcijas normu tuvuma un paredzamības mērķiem, kā arī Regulas Nr. 1215/2012 15. un 16. apsvērumā atgādinātajam pareizas tiesvedības mērķim (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2019. gada 29. jūlijs, *Tibor-Trans*, C-451/18, EU:C:2019:635, 34. punkts).
- 39 No Tiesas judikatūras izriet, ka tad, ja runa ir par tādas preces iegādi, kuras vērtība pēc tās ražotāja veiktajām manipulācijām ir samazinājusies, kompetentā tiesa, lai izskatītu prasību par kaitējuma, kas atbilst pircēja segtajām papildu izmaksām, atlīdzinājumu, ir preces iegādes vietas tiesa (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2020. gada 9. jūlijs, *Verein für Konsumenteninformation*, C-343/19, EU:C:2020:534, 37. un 40. punkts).
- 40 Šis risinājums ir jāpiemēro arī tādā kontekstā kā pamatlīdētā neatkarīgi no tā, vai attiecīgās preces ir tieši vai netieši nopirktas no atbildētājām ar tūlītēju īpašumtiesību nodošanu vai arī līzīga līguma rezultātā. Tomēr ir jāprecizē, ka minētais risinājums nozīmē, ka pircējs, kuram nodarīts kaitējums, ir iegādājies vienīgi preces, kuras ietekmējušas attiecīgās koluzīvās vienošanās, vienas tiesas teritoriālajā jurisdikcijā. Ja tas tā nav, attiecībā uz aizskarto pircēju nevar tikt noteikta tikai viena realizēšanās vieta.
- 41 Šajā ziņā ir jāatgādina, ka saistībā ar prasību par tāda kaitējuma atlīdzinājumu, ko radījušas vienošanās, kas ir pretrunā LESD 101. pantam un kas izpaužas kā papildu izmaksas mākslīgi paaugstinātas cenas dēļ, Tiesa ir nospriedusi, ka kaitējuma rašanās vieta ir nosakāma tikai individuāli attiecībā uz katru iespējamo cietušo un principā ir tā juridiskās adreses vieta (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 21. maijs, *CDC Hydrogen Peroxide*, C-352/13, EU:C:2015:335, 52. punkts).

- 42 Gadījumā, ja pirkumi ir veikti vairākās vietās, piekritības piešķiršana aizskartā uzņēmuma juridiskās adreses tiesai atbilst šī sprieduma 38. punktā atgādinātajai paredzamības prasībai, tādēļ ka atbildētājas, kas ir aizliegtās vienošanās dalībnieces, nevar ignorēt apstākli, ka attiecīgo preču pircēji ir iedibinājušies tirgū, kuru ietekmējušas koluzīvās darbības. Turklāt šī piekritības piešķiršana atbilst tuvuma mērķim, un cietušā uzņēmuma juridiskās adreses vieta sniedz visas iespējamā procesa lietderīgas norises garantijas (šajā nozīmē skat. spriedumu, 2015. gada 21. maijs, *CDC Hydrogen Peroxide*, C-352/13, EU:C:2015:335, 53. punkts).
- 43 Ņemot vērā visus iepriekš izklāstītos apsvērumus, uz uzdoto jautājumu ir jāatbild, ka Regulas Nr. 1215/2012 7. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tirgū, kuru ietekmējušas koluzīvas vienošanās par preču cenu noteikšanu un paaugstināšanu, starptautiska un teritoriāla jurisdikcija, lai, pamatojoties uz kaitējuma materializēšanās vietu, izskatītu prasību par tāda kaitējuma atlīdzinājumu, kas nodarīts ar šīm LESD 101. pantam pretrunā esošās vienošanās darbībām, ir vai nu tiesai, kuras teritoriālajā piekritībā uzņēmums, kas uzskata, ka tam nodarīts kaitējums, ir nopircis preces, kuras ietekmējušas šīs vienošanās, vai arī – ja šis uzņēmums veicis pirkumus vairākās vietās – tiesai, kuras teritoriālajā piekritībā atrodas šī uzņēmuma juridiskā adrese.

Par tiesāšanās izdevumiem

- 44 Attiecībā uz pamatlīetas pusēm šī tiesvedība ir stadija procesā, kuru izskata iesniedzējtiesa, un tā lemj par tiesāšanās izdevumiem. Izdevumi, kas radušies, iesniedzot apsvērumus Tiesai, un kas nav pamatlīetas dalībnieku izdevumi, nav atlīdzināmi.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nospriež:

Eiropas Parlamenta un Padomes Regulas (ES) Nr. 1215/2012 (2012. gada 12. decembris) par jurisdikciju un spriedumu atzīšanu un izpildi civillietās un komercietās 7. panta 2. punkts ir jāinterpretē tādējādi, ka tirgū, kuru ietekmējušas koluzīvas vienošanās par preču cenu noteikšanu un paaugstināšanu, starptautiska un teritoriāla jurisdikcija, lai, pamatojoties uz kaitējuma materializēšanās vietu, izskatītu prasību par tāda kaitējuma atlīdzinājumu, kas nodarīts ar šīm LESD 101. pantam pretrunā esošās vienošanās darbībām, ir vai nu tiesai, kuras teritoriālajā piekritībā uzņēmums, kas uzskata, ka tam nodarīts kaitējums, ir nopircis preces, kuras ietekmējušas šīs vienošanās, vai arī – ja šis uzņēmums veicis pirkumus vairākās vietās – tiesai, kuras teritoriālajā piekritībā atrodas šī uzņēmuma juridiskā adrese.

[Paraksti]